

El canto de la selva

Títol original: *Chuva é cantoria na aldeia dos mortos* **Direcció:** João Salaviza, Renée Nader Messora **Guió:** João Salaviza **País:** Brasil **Durada:** 114 min
Any: 2018 **Gènere:** Drama. Vida rural **Interpretació:** Henrique Ihjac Kraho, Raene Koto Kraho **Fotografia:** Renée Nader Messora **Distribuïdora:** Surtsey Films
Estrena a Espanya: 09/08/2019
Apta per a tots els públics
Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

És de nit i regna la calma al bosc que envolta el poble. Quan els vius dormen, el bosc es desperta. L'Ihjãc, un jove indígena krahó que viu al nord del Brasil, té malsons des que va perdre el seu pare. Camina en la foscor, el seu cos suat es mou amb cautela. Quan se sent una cançó distant a través de les palmeres, és la veu del seu pare desaparegut que crida el seu fill des de la cascada, ja que ha arribat el moment d'organitzar la cerimònia fúnebre que conclou el dol i permet que el seu esperit arribi al poble dels morts. (FilmAffinity)

CRÍTICA

17.5.2018 - CANES 2018: João Salaviza coprodueix amb Renée Nader Messora una cinta sobre els indígenes del Brasil amb una gran poesia visual i etnogràfica, a més d'una dramàtúrgia impecable

Per submergir-nos en el dia a dia d'una comunitat indígena del nord del Brasil i dirigir **Chuva é cantoria na aldeia dos mortos**, el seu segon llargmetratge, presentat al Festival de Canes en la secció Un Certain Regard, el portuguès **João Salaviza** es va associar amb la seva assistent en la seva primera obra (la ficció *Montanha*), **Renée Nader Messora**. Aquesta és també la directora de fotografia i aquesta col·laboració contribueix certament en la increïble poesia visual de la pel·lícula, que comença i acaba a prop d'una cascada màgica, amagada al cor d'un bosc fosc i majestuós. Aquesta perfecta circularitat casa a la perfecció amb la temàtica cíclica al voltant de la qual gira la pel·lícula, ja que dona una idea de la qualitat no només de la seva poesia, sinó de la seva poètica: la seva dramàtúrgia està tan ben portada que pensàriem que és una pel·lícula.

El personatge al quals ens unim des del principi és l'Ihjãc, un indi krahó que viu amb la seva dona i el seu nadó en un petit poblet, molt a prop d'aquest bosc. A mesura que ens acostem al ritual que marca el final del dol i que permet a l'esperit del seu pare reunir-se amb els morts, comença a sentir la veu d'aquest que el convida a entrar a l'aigua. Mentre que el seu fill de pocs mesos no deixa de plorar sense que la seva mare entengui per què, l'Ihjãc, incòmode per aquesta comunicació amb el difunt i per l'aprensió d'haver de convertir-se en xaman (és el que parla amb els morts) vaga absent al llarg de tota la pel·lícula.

Quan, per escapar d'aquesta presència que no desapareix, decideix anar-se'n a la ciutat, aquesta absència amaga un altre significat: el contacte que té amb la societat brasilera moderna (segons diu, "no entén els indis"). Li recorda la seva pròpia comunitat, que desapareix a poc a poc i no es renova. "Quan van matar el nostre poble...", rememora l'avi, que sembla l'últim d'una generació, l'últim a aprendre la forma de viure i de pensar i les tradicions, de les quals veiem aquí les últimes esclertes. Encara que ell es preocupa menys que la seva dona per la infecció de la ciutat moderna (des del principi, ella se sent malament i no para de tornar al poblet), la ciutat no triga a rebutjar de manera natural l'Ihjãc. El veiem tornar per afrontar la seva pena i la dels seus.

A **Chuva é cantoria na aldeia dos mortos**, no només s'aprecia una fotografia meravellosa, sinó també l'hàbil muntatge i el bonic paisatge sonor del bosc al Brasil actual.

Bénédicte Prot – cineuropa.org